

Daartoe wordt besloten.

Aan de orde is de behandeling van:
- **het wetsvoorstel Enige regels ter uitvoering van een aantal EG-verordeningen op het gebied van de mededinging (Wet uitvoering EG-mededingingsverordeningen) (24617).**

Dit wetsvoorstel wordt zonder beraadslaging en zonder stemming aangenomen.

Aan de orde is de behandeling van de wetsvoorstellen:
- **Bepalingen in verband met de aanpassing van de uitvoeringsorganisatie sociale verzekeringen per 1 januari 1996 (24789);**
- **Wijziging van de uitvoeringsorganisatie sociale verzekeringen (Organisatiewet sociale verzekeringen 1997) (24877);**
- **voering van de Organisatiewet sociale verzekeringen 1997 (Invoeringswet Organisatiewet sociale verzekeringen 1997) (25047).**

De beraadslaging wordt geopend.

□

Mevrouw **Van Leeuwen** (CDA): Mijnheer de voorzitter! Het eerste treffen met deze staatssecretaris vindt plaats op een moment dat hij zich reeds "ingeburgerd" heeft getoond in de turbulente wereld van de sociale zekerheid, zo vol voetangels en klemmen. Dat op zich is een grotere gelukwens waard dan louter de benoeming tot staatssecretaris. Bij deze!

De CDA-fractie hoopt van harte dat de staatssecretaris in dit huis de stijl van discussiëren, aan de overzijde van het Binnenhof getoond, zal voortzetten, waardoor het ook voor de oppositie mogelijk is, een goede en open dialoog met deze staatssecretaris te voeren. Dat zal ook bij het aan de orde zijnde wetsvoorstel hard nodig zijn. Wel hoop ik, dat wij gezamenlijk aan het dreigende gevaar dat – naar de woorden van Huizinga – onze geest in de voetangels der woorden valt, kunnen ontkomen.

Mijnheer de voorzitter! De uitwisseling van standpunten in twee termijnen heeft de CDA-fractie nog

niet van het nut en de noodzaak van dit wetsvoorstel op dit moment, gemeten naar de maatstaven van rechtszekerheid en rechtsgelijkheid, uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid, overtuigd. Om de staatssecretaris alle gelegenheid te geven ons met nadere informatie en toezeggingen alsnog te overtuigen, zal de CDA-fractie haar argumenten nog eens zo helder mogelijk trachten neer te zetten.

Een- en andermaal is onzerzijds voor uitstel van invoering gepleit op grond van de onduidelijkheid over het toekomstperspectief, bijvoorbeeld over de relatie opdrachtgever/opdrachtnemer, de sectorraden, het SWI-traject, de bestuurlijke complicaties, de scheiding tussen publiek en privaat en in algemene zin de introductie van marktwerking en concurrentie. In feite gaat het dus over alle kernelementen. Ook de ervaring met de invoering van de nOSV van 1995 is er ter lering. De ontvlechting kwam pas, in strijd met de wet, een jaar later tot stand.

De CDA-fractie stond en staat in de kritiek op het ontbreken van duidelijkheid over de beoogde eindsituatie bepaald niet alleen. Gerenommeerde instellingen en veldpartijen ondersteunen deze kritiek. Aan een op zichzelf verloren zaak wil de CDA-fractie nu niet veel tijd meer spenderen. Dat is zinloos. Alleen ter wille van de zuivere geschiedschrijving, die later nog eens van pas kan komen, maak ik nog de navolgende opmerkingen.

De door de staatssecretaris gegeven argumentatie tegen uitstel van invoering in zijn brief van 10 februari jongstleden snijdt geen hout. De mogelijkheid van een verlengingsvoorstel is door de CDA-fractie op een dusdanig tijdstip aangekaart dat dit nog wel een reëel gegeven kon zijn. Tegen de achtergrond van het geschetste ontbrekende toekomstperspectief en de wetenschap dat de nOSV de verwezenlijking van belangrijke doeleinden zoals de integrale gevalshandeling, de onafhankelijke claimbeoordeling – en dus het op afstand zetten van de besturen – alsook, zij het in een later stadium, de ontvlechtingsoperatie reeds had mogelijk gemaakt, ging het dus in feite alleen nog om de omvorming van het TICA. Uitstel had, ook reeds ter wille van de voor implementatie noodzakelijke tijd, voor de hand gelegen. De grote vraag is nu: hoe

kan in het voortgaande proces nog zo worden ingegrepen dat geen onomkeerbare situatie ontstaat?

Voorafgaand aan onze meer specifieke vragen willen wij eerst in algemene zin op de gang van zaken ingaan. Reeds in de brief van de voormalige staatssecretaris van 30 mei 1995 wordt gesteld dat het kabinet ervan uitgaat dat ook in de toekomstige uitvoeringsorganisatie vooralsnog uitsluitend de huidige uitvoeringsinstellingen, inclusief het USZO, worden gecontracteerd. Op het USZO kom ik nog terug. Vanaf dat moment wordt ook inhoud gegeven aan het scheppen van gunstige voorwaarden voor de implementatie van de toekomstige uitvoeringsorganisatie.

De holdingconstructie kwam hierdoor op tafel en zo ontstond een worsteling – die was in ieder geval duidelijk herkenbaar – om te bewerkstelligen dat de uitvoeringsinstellingen binnen of buiten de holding zelfstandig en ongebonden zouden kunnen blijven opereren. Ook werd van meet af aan onomwonden aangegeven dat het holdingconcept het eenloketmodel niet in de weg zou mogen staan. Het is echter opvallend dat ook van meet af aan door het kabinet is erkend dat hier een bron van grote spanning kan liggen. Voor alle duidelijkheid citeer ik nu uit stuk nr. 24.215, nr. 1.

"Nader zal moeten worden gezien hoe de procesgerichte samenwerking tussen uitvoeringsinstellingen, gemeente en arbeidsvoorzieningsorganisatie achter één loket zich verhoudt tot de concurrentie tussen uitvoeringsinstellingen onderling. Het belang van de instellingen om zich in relatie tot elkaar te profileren kan leiden tot spanningen achter het loket, hetgeen de procesgerichte samenwerking kan frustreren. Nader zal moeten worden gezien of en in welke mate dit het geval is."

Dit geldt overigens ook los van de holdingconstructie.

Het antwoord op deze problematiek heeft de CDA-fractie node gemist, ook in het concepteindadvies van de regiegroep SWI. Dit alles kan samenhangen met de behoefte van het kabinet en enkele uitvoerders om over de invulling van marktwerking en concurrentie zo schimmig mogelijk te blijven. Ik noem ook hiervan enkele staaltjes.

Op 25 september 1995 laat de voormalige staatssecretaris per brief weten dat in de huidige situatie nog